

Fra fjorårets Ulrichsbergtreff

Vi er stolte av våre minner, vår solidaritet og vårt kameratskap *Dette skal ingen ta fra oss*

Det tradisjonelle Ulrichsbergstevnet ble også i 2001 prikkfritt avviklet uten noen form for forstyrrelser. Som tidligere møtte det frem omkring 2500 deltakere for å minnes de falne i forrige århundres to verdenskriger.

Noen kaller det Europas to borgerkriger.

Høytideligheten er et forum for tanken om et samlet Europa, og deltakerne kommer fra mange land, - også fra land som sto mot hverandre under verdenskrigene.

Stevnet arrangeres ved en kirkeruin på toppen av et fjell i det vakre Kärnten. Det er under beskyttelse av den Østerrikske stat, og stramme Bundeshærsoldater står hvert år æresvakt ved minnesmerket i Ulrichsberg.

Årets festtaler var direktøren for det tyske bundesråd og tidligere kulturminister i Niedersachsen, Georg Berndt Oschats. (CDU) I sin tale gikk han spesielt inn for viktigheten av en ærlig historiebetraktning, hvor også de vanskelige sider ved historien kom frem.

Blant stevnets gjester var også sosialminister Herbert Haupt og Karl Pfeifenberger som representanter for det offentlige Østerrike, og borgermester Harald Scheucher.

Den tidligere SP-politiker Rudolf Gallob, som er en av lederne under Ulrichsbergstevnene, sa i sin tale at vi ikke måtte forherlige noen krig, men heller ikke tape minnene og gjenopplevelsen av solidaritet, kameratskap og vennskap.

Grytidlig 4. oktober dro vi, i alt ni personer, med fly

Av Else og Helge

fra Gardermoen til Wien, hvor vi hadde bestilt rom på Hotel Papageno. Sightseeing med etterfølgende Apostelkellermiddag avsluttet dagen. Fredag gikk ferden videre med tog og buss gjennom et flott landskap via Klagenfurth til hotellet vårt i Krumpendorf, hvor vi igjen kunne nyte en utsøkt østerriksk middag. Vår gruppe vokste etter hvert til 14 personer, etter som to av våre gamle venner hadde kjørt med egen bil og en med tog fra Norge - og to kom fra Spania.

Lørdag formiddag benyttet vi til en tur til Klagenfurth, som var full av tilreisende, mange i de vakre "alpedrakter". Både i Klagenfurth og i Krumpendorf var det arrangert festaften, vi valgte festhallen i Krumpendorf. Lokalet var fylt til trengsel, og støynivået var høyt - så det var ikke mulig å høre hva de forskjellige festtalerne sa. Vi dro derfor tilbake til hotellet og hygget oss der.

Søndag leide vi en minibus for turen opp til Ulrichsberg, hvor minnehøytideligheten skulle foregå. Været var strålende, og de 2000-2500 deltakere fikk en fin dag. De som hadde problemer med å ta seg frem på egne ben i de bratte bakken, fikk skyss av militærbiler. Som tidligere var det østerrikske studenter ikledd fargerike middelalderske uniformer med sverd etc., som var plassert foran talerstolen. Østerrikske militære sto æresvakt i minnehallen inne i kirkeruinen.

Etter åpningsseremonien ble det holdt både katolsk og protestantisk messe. Hovedtaleren var en tysk Bundestagsrepresentant, borgermesteren i Klagenfurth holdt sin tale, men også andre fikk si noen ord.

Etter høytideligheten på Ulrichsbergtoppen ble det tid til en pust i bakken - arrangementene hadde satt opp store salgsboder med stoler og bord, slik at det var nok av mat og drikke.

Turen nedover foregikk i buss til Klagenfurth, og derfra måtte vi ta ny buss til Krumpendorf.

Lokalavisene hadde korte beretninger om minnehøytideligheten på Ulrichsberg (disse er blitt oversatt til norsk).

Mandag formiddag reiste en del av oss til Minimondus - en stor park med kopier i miniatyr av verdens mest berømte byggverk.

Før vi startet på hjemreisen tirsdag leide vi en minibus for en tur rundt den vakre Wörtersee med så mange flotte villaer og store hotell, som for eksempel Schloss Hotel am Wörtersee, i Velden (hvor det i sin tid ble innspilt mange filmer).

Vårt fly skulle gå fra Klagenfurth om kvelden kl. 19.50, men av ukjente grunner kom det ikke av sted før kl. 01 (og landet på Gardermoen ca. kl. 04).

Hele turen, også minnehøytideligheten, foregikk i strålende solskinn.

Vi deltakere fra Norge retter en hjertelig takk til John og Håkon som ledet turen med sikker hånd og godt humør.

En vakrere jordeferd kan en soldat neppe få

Fra vår utklippmappe henter vi frem dette referat som sto i en Arendalsavis noen dager etter tyskernes innmarsj i Norge:

Denne tids første, og forhåpentlig også siste militærbegravelse i Arendal, fant sted på kirkegården lørdag formiddag. Det var en av de omkomne fra "Rio de Janeiro", Oberschütze Ernst Buchwald fra Blankensee i Brandenburg, som her ble stedt til hvile.

En avdeling tyske soldater med den herværende kommandant, Rittmeister Schmidt-Wesenthal i spissen, fulgte avdøde på hans siste ferd.

Tunge tanker kan gro fram hos oss i denne tid, bitterhet kan etse seg inn i sinnene, - mens de tyske soldater på sin side lengter mot hjem og kjære, som de forlot for å dra over hav til fremmed land. - Men bak kirkegårdens gitterport er der ikke rum for krigens splittende følelser, for tankenes opprør eller hjertenes fiendskap. Her hører krigens ånd opp, ti overfor døden er vi alle like, - den er menneskenes forsoner, som krever ærbødig overgivelse av oss alle.

I det vakre kapell var en æresvakt oppstillet og snart fyltes benkeradene av de feltgrå. Det ga en egen forunderlig stemning å se disse unge menn sitte der med geværpipene som silhouetter mot det lys, som brøt seg vei gjennom farvede glassvinduer. Aldri har kapellet tidligere rummet en slik deltagerskare, skåret ut av selve tiden, som den der her lot seg overrisle av det stille orgelbrus.

Norske pastor Armann Bergh forrettet på tysk. Først ble sunget "So nimm da meine Hände" ("Så ta da mine hender") og sangen steg sterkt og klart fra de unge struper. Pastoren talte så over Johs. 3, 16. - Hvorledes alle er elsket av Gud samt over ordene "Den som tror på meg, skal ha evig

liv". Han sluttet med disse ord:

"Vi følger i dag en av deres kamerater til graven. Det er tungt å være borte fra fedreland, sine foreldre og dem man ellers har kjær, - men Jesus tar ham til seg, - alt er godt hos ham, slik er det! Det er godt å komme til Gud for å få det evige liv. Amen."

Den tyske kommandanten avsluttet ved graven:

- Vi står i dag ved en kamerats bære ved en grav i Norge. Du, Buchwald, er i forveien gått den vei, som enhver soldat er beredt til å gå. Du har holdt din ed til din fører og ditt folk og har beseglet din troskap med døden. Vi vet at du ikke er død, - vi vet at du lever. På dette hellige sted tenker vi i dag på din hustru og på din familie og ber Herren skjenke dem trøst i deres tunge smerte.

Ved din grav vil jeg heller ikke forsømme - som kommandant for troppene i Arendal - å bringe denne by vår dype takk for hva den også har gjort for deg. Vi tyske soldater vil aldri glemme det. Jeg takker også pastoren for de vakre ord, som han her har talt til oss.

- Vi hilser deg for siste gang her på den norske jord, - mellom de tyske og engelske graver skal også du finne hvile i dette gjestfrie land. Så vil jeg håpe at engang vil også din hustru få sitte her ved din grav og vete den med sine tårer.

Så vel kommandanten som hver enkelt av den oppsatte avdeling kastet derpå en skuffe jord over kisten, hvoretter den høytidsstemte ceremoni var til ende.

Hviler han enn i fremmed land, - en vakrere jordeferd kan en soldat neppe få.